

DESZKASZÁLKÁK

A Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség
gyülekezeti lapja - 2014. október

Cikkeket, beszámolókat a refitetvar@gmail.com címre várunk
www.deszkatemplom.hu tel.: 46/506-613

Lelkeszi hivatal: 3525 Miskolc, Pálóczy u. 21.
Hivatali idő: hétfő-kedd-szerda és péntek 9-12 óra, csütörtök 10-18 óra

ELMÚLIK – MEGMARAD

„Mert ezer esztendő előtted annyi, mint a tegnapi nap, amely elmúlt, mint egy őrvtársnyi idő éjjel. Elragadod őket, olyanok lesznek, mint reggelre az álom, mint a növekvő fű: reggel virágzik és növekszik, estére megfonnyad és elszárad.” (Zsoltár 90:4-6). „De az Úr beszéde megmarad örökké. Ez pedig az a beszéd, amelyet hirdettek nektek.” (1Péter 1:25). „Énekeljete az Úrnak, áldjátok, nevét hirdessétek szabadítását minden nap!” (Zsoltár 96:2)

Változó világban élünk, „semmi sem a régi”- érzékeljük a változások valóságos érintését életünkön, családjainkon, gyülekezeteinken, s az élet minden területén. A világban szellemi-lelki- politikai-filozófiai rendszerek jönnek és mennek háborúk, üldözések, betegségek ütnek fel a fejüket egyik percről a másikra. Majd, ismét más hírek jelennek meg vezércikkékként a hírportálok élén. Mindig van új hír, új szenzáció, tragédia, pedig az Élet nagy hírportálján a vezércikk vezetőhíre ma is a régi, sőt ugyanaz:

„IMMÁNUEL- VELÜNK AZ ISTEN!” (Máté 1:23).

Gyakorta változnak életkörülményeink, lakhatásunk, munkahelyünk, megélhetésünk lehetőségei. Isten az Ő Lelki-hírügynökségén keresztül mégis változatlan üzenetet tesz közzé, hogy aki Isten beszédét, örömhírét valóságosan befogadja, Isten változatlan gondviselő szeretetét megtapasztalhatja: „... ezért

mondom nektek: ne aggódjatok életeitekért, hogy mit egyetek, mit igyatok, se testetekért, hogy mivel ruházkodjatok... keressétek először az Ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.” (Máté 6: 25,33).

„Ne nyugtalanokdjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem, az én Atyám házában sok hajlék van... elmegyek, helyet készíteni a számotokra.” (János 14:1,3). „Uram, Te voltál hajlékunk nemzedékről nemzedékre.” (Zsoltár 90: 1).

Változnak körülöttünk az emberek. Érkeznek, megszületnek és elmennek a mindenélők útján. Közelünkbe kerülnek szomszédságban, munkahelyen, gyülekezetben, majd eltávolodnak, látóterünkön kívülre kerülnek. Minden változik, minden elmúlik, Isten mégis változatlan hűséggel kérdezi ma is tőlünk, amit egykor Mózesztől kérdezett, mert Mózes körül is sok minden megváltozott a Sínai hegy lábánál: „Megnyugtat téged, ha az én orcám megv veletek?” (2Mózes 33:14).

S változunk mi magunk is. Kisgyermekből ifjú, kisiskolásból, főiskolai – egyetemi hallgatóból sokat robotoló ember lesz. Magányosból szerelmes, majd házias és családias.

Mennyi változás, amely formál, olykor deformál, boldoggá, bölccsé tesz és kiegyensúlyozottá. Ugyanakkor megpróbáltatunk, elszomorodunk, megerőtlenedünk. Isten Igéje változó-elmúló életünk számára nem véletlenül, hanem

tudatosan adja hírül minden időben, az év minden napjára szóló változatlanul időszerű, kijózanító, útbaigazító örömhíret: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” (Ézsaiás 43:1) *„Vénségetekig ugyanaz maradok, ősz korotokig én, hordozlak! Én alkottalak, én, viszlek, én, hordozlak, én, mentelek meg!”* (Ézsaiás 46: 4).

A 2014. esztendő, immáron harmadik évszakát élhetjük meg, nyár elmúltával az ősz... , de már az sem a régi. A nyár Isten által elkészített lehetőségei és alkalmi mégis változatlanul hirdették gyülekezetünk minden tagja számára: *„Közeledjetek az Istenhez, és Ő is közeledni fog hozzátok.”* (Jakab 4: 8).

Istennek legyen hála, hogy változó, elmúló világunkban, életünkben, család-

jainkban, gyülekezetünkben Isten Igéje a nyári alkalmak által maradandót, el nem múltót ajándékozhatott számunkra hit által, Krisztus által. Hála legyen a diakóniai csendes napért Mályiban, imádságban hordozzuk örömmel továbbra is konfirmandusainkat, s köszönet azért, hogy lehetett számukra nyári konfirmandus tábor. Boldogan kísértük imádsággal ifjaink nyári csendes heteit, épp úgy mint az iskolások nyári gyermektáborát. Istennek legyen hála az újkenyéri úrvacsora közösségéért, és minden nyári élményért, amelyen keresztül az Úr örömben és bánatban, a nyár oly gyorsan elmúló heteiben is megmutatta: *„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz!”* (Zsidó 13:8)

Bodáné Falucskai Ilona

JÓ SÁFÁR

A vezető lelkész beszámolója

Felsorolás szerűen gondoltam öszszeszedni a nyáron velünk történeteket. Azért van szükség erre, mert Istennek hála, sok minden történt, és ezek mindegyikéről röviden írni is igen terjedelmes lenne.

Május 31-én gyülekezeti kiránduláson voltunk Imolán. Kicsit több, mint 20-an voltunk, de a közösség annyira jó volt, hogy hazatérve megállapodtunk: idén még egy ilyen kirándulást szervezünk. Felvettem lehetőségként, hogy akár egy szegényebb sorsú gyülekezetet egy extra persely-adománnyal is segíthetünk. Ezt mindenki örömmel támogatta. Június 22-én istentisztelet keretében

adtunk hálát a gyülekezetünk első lelképásztoraért, Dr. Szilágyi Istvánért és szolgálataért születésének 100. évfordulóján. Az ünnepi alkalom keretében adtuk át a Dr. Szilágyi István díjat, és az emlékezés, hálaadás koszorúját helyezte el a hálás szívű gyülekezet a néhai lelképásztor sírján.

Két vasárnap délután (június 22, 29) Dr. Nagy Antal Mihály, a Sárospataki Református Teológiai Akadémia nyugalmazott professzora tartott rendkívül mély, ugyanakkor érthető, hitben megerősítő előadást Isten Szentlelkének munkájával kapcsolatban: „Tiétek az ígéret” címmel. (Az előadások meghallgathatók honlapunkon).

A nyár egyik legfontosabb eseménye

volt, hogy átvettük Miskolc MJV-tól a Szent László úti óvodát üzemeltetésre. Mint azt a kedves Olvasók bizonyára tudják, Isten kegyelméből igen nagy támogatottsága volt mind a szülők (94 %), mind a dolgozók (100 %) között annak, hogy gyülekeztünk vegye át az intézményt. Ennek keretében július 9-én felvételi elbeszélgetést folytattunk 11 jelentkező óvónővel, akik közül kettőt fel is vettünk.

Augusztus 19-én az avasi református templomban többen jelen voltunk, Almási Ferenc pedig szolgálattelvőként is képviselte gyülekezetünket azon az újkenyér-áldási istentiszteleten, melyen Bőjte Csaba hirdette az Igét.

Augusztus 23-án Isten kegyelméből valóra válhatott a május végi tervünk, és újabb gyülekezeti kirándulásra indultunk, ez alkalommal Karosba. A létszám alaposan felduzzadt a nyár elejihez képest: több, mint 50 fő vágyott gyakorolni ilyen módon is a közösséget. A szegény gyülekezetet valóban sikerült szép adománnyal támogatni, majd a honfoglaláskori látogató központban töltöttük a nap hátralevő részét.

Augusztus 29-én főgondnok úrral és a város képviselőivel aláírtuk a szükséges dokumentumokat, és ezzel hivatalosan is megtörtént Szent László úti óvoda átvétele.

Augusztus 30-án részt vettünk az Országos Református Tanévnyitón és az azt követő intézményvezetői tanácskozáson. Az alkalom különlegessége számunkra az volt, hogy itt képviselte óvodánkat először hivatalosan Szalontai Zoltánné óvodavezető.

Augusztus 31-én tanévnyitó ünnepi istentisztelet tartottunk az új óvodai és iskolai dolgozók fogadalomtételével. Ekkor fogadtuk be a gyülekezet közösségébe is az óvodát (képekkel illusztrált riport az elindult református óvodáról itt olvasható:

<http://www.tirek.hu/hir/mutat/37382/>). Szeptember 13-án az immár hagyományossá vált gyülekezeti pikniket tartottuk meg. Erre nt. Püski Lajost, a Debrecen-Nagyerdei Református Egyházközség vezető lelkipásztorát hívtuk előadónak a többgenerációs gyülekezeti tábor témakörében. Nagyon örülünk, hogy nem szorítkozott kizárólag erre a témára, hanem nagyobb perspektívából közelítve a missziói látás fontosságára hívta fel a figyelmet, és így tért rá a gyülekezeti táborozás gyakorlatára (az előadás hamarosan meghallgatható lesz honlapunkon azoknak is, akik nem tudtak jelen lenni).

Elindult a káté-oktatás. Mivel a gyermekek különböző elfoglaltságai miatt nem tudtunk egy időpontot találni az órákra, ezért két csoportban (csütörtök 16 óra – nt. Kiss Gyula és vasárnap 11 óra – nt. Almási Ferenc vezetésével) történik a felkészítés.

Szeptember 21-én elindult a gyermekmegőrzés nt. Almásiné Tar Gabriella szolgálatával, és hamarosan folytatódik szintén az ő szolgálatával a baba-mama kör.

A diakóniai munkacsoport és ezen keresztül a gyülekezetünk sérültekkel szembeni érzékenyítésében segít dr. Fruttus István Levente egyetemi tanár a következő hónapokban.

Az őszy folyamán három testvér is elkezdte a Sárospataki Református Teológiai Akadémián a presbiterképző népfőiskolát.

Facebook profilt hoztunk létre, hogy még többeket elérjünk. Deszkatemplom címmel lehet megtalálni.

A templom fűtésének felújítására a gyülekezet tagjai az elmúlt hetekben 980.000.-Ft-ot adakoztak: köszönjük az adományokat!

Ezzel kapcsolatban el kell mondani, hogy mire jutottunk az elmúlt presbiteri gyűlésen és az azóta eltelt időben. A presbiteri gyűlés időpontjára mindössze egyetlen árajánlat érkezett (azt is kissé hiányosnak ítéltük), ezért nem volt miből választani. Dr. Czél György presbiter testvérünk felvette a kapcsolatot azzal a szakemberrel, aki eddig javította a kazánokat, és ő úgy nyilatkozott, hogy előreláthatólag még erre a télre működőképes állapotba tudja hozni legalább az egyik kazánt, de valószínűleg mindkettőt. Megbeszéltük a lehetőségeket és arra jutottunk, hogy ha belefogunk egy ilyen felújításba, komoly összegeket költve rá, akkor érdemes még többet költeni és a sokkal hatékonyabb (mintegy 30-40%-kal kevesebb gázt fogyasztó) ún. kondenzációs fűtési rendszerre kell átállnunk. Ennek a bekerülési összege 2-3 millió Ft körül alakul. Ezért folytatjuk a gyűjtést a tél folyamán, illetve a hamarosan megjelenő energiatakarékosági pályázatokon is szeretnénk elindulni ezzel a beruházási tervünkkel. Köszönjük minden hálás szívű adakozó adományát, és bátorítunk a további hálaáldozatra,

tudva, hogy „*Istennek van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiáraszsa rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkezetek, és bőségben éljetez minden jó cselekedetre.*” (2Korintus 9:7-8)

Néhány szót terveinkről:

A Jókai iskola felső tagozatosai számára indítjuk az őszy folyamán a „Biztos szikla klub”-ot, melynek nem titkolt célja, hogy újabb ificsoportot hozzunk létre majd belőlük.

Evangélizációt tartunk október 15-19. között (szerdától vasárnapig) minden este fél 6-tól nt. Tóth Tamás kovácsvágás-füzérradványi ref. lelkipásztor szolgálatával. Imádkozzunk az alkalmakért és hívünk minél többeket! Az evangélizációt követően szeretnénk lehetőséget adni az Úr után vágyakozóknak a hitben való elmélyedésre. Ezért Keresztkérdések címmel egy kéthetente tartott kurzust indítunk, melynek végén (tavasszal) lehetősége lesz az arra vágyakozóknak konfirmációi fogadalmat is tenni (ha ezt még nem tették, vagy nincsenek megkeresztelve). Az első alkalom várhatóan október 22-én, szerdán lesz (ezt követően péntekenként) leszünk együtt.

Szeretettel hívjuk, várjuk a kedves Testvéreket továbbra is alkalmainkra és hívogassák ismerőseiket is, hiszen tudjuk: „*Közel van az ÚR mindenkihez, aki hívja, mindenkihez, aki igazán hívja.*” (Zsoltár 145:18)

Almás Ferenc
vezető lelkipásztor

Jókais hittantábor Perén

Az idei nyáron 5-8. osztályos jókais diákokkal táboroztunk Perén. 19 lány és 14 fiú érkezett június 15-én a szálláshelyre. A nagy létszám miatt Kiss Gyula iskolalelkész arra kért meg párunkat a Timóteus-ifiből, hogy segítsünk neki a szolgálatban. Így a 6 ifissel és Stoll-Kozma Ildikó tanárnővel közösen már összesen negyvenegyen táboroztunk együtt. Mindenkit egy sötétlila színű egyenpólóval fogadtunk. A póló elején egy villanykörte volt, melynek közepén egy kereszt található, a póló hátán pedig a hét vezérigéje, az 1Péter 2:9 állt:

„Ti pedig választott nemzettség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak dolgait, Aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket.”

Egy nap két igei alkalmon vehettünk részt. Délelőttönként „Gyuszi bácsin” és „Redzsi bácsin” keresztül Eszter könyvét tanulmányoztuk, az esti alkalmakra pedig vendéglőadókat hívtunk, köztük Almási Ferenc lelkipásztort, Kis Klára igazgatónőt és Jobbágy Péter presbitert. A népes társaságot a délelőtti előadások után kisebb csoportokra bontottuk, amelyeket ifisek vezettek. Ezeken a csoportos beszélgetéseken volt lehetőség a személyesebb kérdések feltételére, megtapasztalások megosztására, vagy egy-két dolog újrabeszélésére. Törekedtünk arra, hogy az ige tanulmányozása mellett lehetőséget biztosítsunk a ki-

kapcsolódásra és a közös játékokra. Így aztán szántunk időt csendespihenőre, csapatjátékokra, sorversenyekre, tollasozásra, focizásra, kidobózásra, társasozásra, sőt „Ildikó néni” jóvoltából még a sógyurmázást is kipróbáltuk. Persze, elmaradhatatlan programpont volt az étkezés is. Külön „felelősöket” választottunk az asztal megterítéséhez a reggelinél és vacsoránál, az ebédért pedig az Aranyhordó étteremben adtunk hálát közösen. Egy-egy napot a mindig kedvesen csilingelő Sípszóval és a Reggeli Torna megpróbáltatásával indítottunk, végül pedig a számunkra oly drága hangulatfüggő bojler áldásaival zártunk. A humor is fűszerezte természetesen mindennapjainkat, néhány szösszenetet hadd idézzek:

Bálint: „Kristóf elszakítja a cuccaimat!”

Koni: „Nem baj, majd odaadjuk Barbi néninek megvarrni.”

Bálint: „De a szívemet ki varrja majd össze?”

Koni: „Mi a kedvenc bibliai történeted?”

Olivér: „Az utolsó vacsora.”

Koni: „Miért?”

Szabolcs: „Mert szeret vacsorázni!

Most, miközben írom ezeket a sorokat, elém jönnek különböző gyermektáborok, ahol már eddig jártam, és azokat összehasonlítva a perei táborokkal azon gondolkodom, hogy a hiányosságaink ellenére, miért működhet mégis jól a „miénk”, és hogyan lehetséges az, hogy a létszám évről évre csak növekszik. A

válasz egy névben rejlik: Jézus Krisztus. Perén Ővele vagyunk közösségben, Őt keressük az igében, az imádságban. Ő az, aki gondolatokat, kérdéseket és válaszokat ad. Ahogy az egyik ifis mondta: Ő az, Aki létrehozta, Aki fenntartotta és Aki megáldotta a táborainkat. Ővé a dicőség érte!

Harangozó Dóra

A Timóteus ifi perei tábora

A Timóteus ifi tagjaival az egész éves bibliaórák és imaközösségek után, idén nyáron is táborozni mentünk Perére. Hála az Úr Jézusnak, ez már szokásosnak mondható, hiszen már a megelőző években is együtt tölthettünk egy-egy emlékezetes hetet a Jókai perei táborhelyén. Nekem ez volt a harmadik táborozásom az ifisek körében és örömmel mondhatom, hogy az egész éves megpróbáltatások, feladatok és munkák után, rendkívül üdítő hetet töltöttünk ott, hiszen a testi pihenésen kívül, jó volt elcsendesedni az Úr előtt és közösségben lenni mind egymással, mind pedig az Úr Jézussal.

Napjaink nagy része és táborunk tartalma is ezen a síkon mozgott: közösségben élni az Úrral. Ennek jegyében a tábor témája közkívánatra a „Győzelmes hívő élet” volt. Az igei szolgálatokban – amiket a Kiss Gyula, Almási Ferenc és természetesen ifink tagjai tartottak – a témát a következő szempontokból jartuk körül: „Mit jelent szabályszerűen küzdeni és győzni?” „Megtérés – cél,

vagy kezdet?” „Próbák, kísértések, bukáások.” „Van helyreállítás?” illetve „A győztes jutalma”. Fontos kérdések ezek, amelyek alapjaiban befolyásolják hívő életünket úgy itt a földön, mint az örökévalóságban, ahogyan erre Pál apostol is felhívja figyelmünket: „*Ha pedig küzd is valaki, nem koronáztatik meg, ha nem szabályszerűen küzd*” (2Timóteus 2:5). A délelőtti tanítások után csoportos beszélgetések keretei között mélyítettük el, fogadtuk be egyénileg az Ige tartamát és az Úr szavát.

Természetesen reggeljeinket is az Úr igéjével kezdtünk és egyénileg is olvastuk a Bibliát. Az előadások és áhítatok közti időben gyakran játszottunk (beugró, tollaslabda), pihentünk, vagy lelki közösséget éltünk imádságban vagy lelki beszélgetésekben. Az együtt eltöltött időt persze nem korlátozta a „tábor kerítése” sem, hiszen gyalogtúrát tettünk és ellátogattunk Boldogkőváraljára, ahol megnéztük a várat és az ottani kiállítást. A kulturális élmény azonban üres lett volna ige nélkül, így a vár tövében Keresztelő János története köré gyűltünk, ezt tanulmányoztuk és ezt az alkalmat egy imaközösséggel zártuk le, hálát adva a napért, a közösségért és Istennek minden ajándékáért, amiket nekünk szánt a tábor során.

Összességében egy rendkívül tartalmas táborral áldott meg bennünk az Úr Jézus idén, ahol mind testileg mind lelkiileg felüdülhettünk és feltölthetkezhattunk. Magam is rengeteget épültem és szeretném engedelmességgel és győztes hívő étellel imádni és áldani az Urat mind

azért, amiket adott nekem a tábor során és a közösségért, akik között hétről hétre erősít engem. „*Csakhogy a mire eljutottunk, ugyanabban egy szabály szerint járjunk, ugyanazon értelemben legyünk.*” (Filippi 3:16)

Szilágyi Kristóf

Konfirmandus tábor Perén

*„Szólj, Uram, mert hallja
a te szolgád!” (1Sámuel 3:9)*

A címben olvasható ige volt a mottója a 2014. évi konfirmandus táborunknak, melyet augusztus 4-7. között rendeztünk meg Jókai iskolánk perei táborhelyén. Az idén konfirmált fiatalok közül heten vettek részt a táborban, akikhez még csatlakozott egy tavaly konfirmált ifjú is. Segítőként jött velünk Lengyel László testvérünk, valamint a feleségem is.

Célunk volt, hogy a konfirmált fiatalok jobban megismerjék egymást és egy kicsit kötetlenebb formában is együtt lehessenek. A felkészítés ideje alatt nem volt idejük, lehetőségük arra, hogy egymást igazán megismerjék és közösséggé formálódjanak, hiszen a heti egyszeri konfirmációs óra erre nem elegendő. Reménység szerint a reggeli áhítatok és a délutáni bizonyágtételek segítették az ifjainkat hitük elmélyítésében, megerősítésében. Itt mondok köszönetet azoknak a presbiter testvéreimnek, akik vállalták, hogy bizonyosságot tesznek a fiatalok előtt a hitükről. Köszönöm szol-

gálatukat! A reggeli áhítatok alkalmával – Sámuel próféta életét tanulmányozva – igyekeztünk felhívni a fiatalok figyelmét arra, hogy Isten őket is megszólítja és hívja magához. Az imádság erejét és fontosságát is hangsúlyoztuk, valamint azt, hogy életünk minden napján az Úrban kell bízunk, és Őt kell segítségül hívnunk.

Az első délelőttön Bártfai Pali bácsi (Pere volt polgármestere) vendégei voltunk a polgármesteri hivatalban. Pali bácsi mesélt nekünk a település történetéről, gazdasági és földrajzi adottságairól, mai mindennapi életéről. Majd el látogattunk vele egy állatfarmra és egy zöldségtermesztő gazdaságra.

Szerveztünk az ifjaknak még kincskereső csapatjátékot a faluban, egy-egy szellemi (bibliai) és ügyességi vetélkedőt, különféle társasjátékokat, sportolási lehetőségeket (foci, röplabda, tollaslabda stb.), de lehetőségük volt a csendes elmélkedésre és a szabadidő kötetlen eltöltésére is.

Annak ellenére, hogy nem voltunk sokan, értékes napokat töltöttünk együtt. Istennek adunk hálát azért, hogy megáldotta együttlétünket, és megvalósíthattuk mindazt, amit erre a hétre terveztünk! Szeretettel buzdítjuk a konfirmált fiatalokat arra, hogy továbbra is legyenek aktív, szolgálatkész tagjai gyülekezetünknek! Köszönöm mindazoknak, akik szolgálattal segítettek a tábor lebonyolítását! És köszönjük az ifjakért elmondott imádságokat is!

Plaszko Zoltán

Az EgyIK ifi perei táborának margójára

Lassan haladt autónk azon a vasárnapon az abaúji dombok lágy nyáresti sziluettjei között, miközben mind éreztük, nemsokára Otthon vagyunk. Igen, Otthon, mert ez a maroknyi fiatal minden évben útra kel az ország különböző pontjairól, hogy eltöltsön egy hetet Együtt, Isten Közelében... Talán egy ösztön ez. Olyasmi, mint ami a vándormadarakat hajtja évről-évre a messzi Afrikába, hogy túléljék a telet. Csak mi nem e földi életünk érdekében indulunk el minden nyár végén. Minket a forrás vonz. A tiszta, friss, élő víz, melynek minden cseppje megváltás a világtól kiszáradt lelkünk porának. Ahogy egyre közeledtünk Peréhez, azon tűnődtem, hogy lehet ilyen kontraszt az életünkben... A munkában, egyetemen töltött monoton, hajsztolt hónapok után jön egy hét, amikor kizárjuk a hétköznapi szürkeségét, nincsenek vizsgák, túlórák, nincs válság, háború és félelem. Csak Ő és mi.

Az autó lassított, és megálltunk a tábor kapuja előtt. Először készült itt táborozni az ifink, de már megérkezésor jólesően körbeölelt bennünket a hely nyugalmas szelleme. Hamar feltérképeztük új szálláshelyünket, elfoglaltuk a szobákat, és megtartottuk az első esti alkalmunkat. Áldott közösség a miénk... Különleges volt látni, hogy kelnek életre a Biblia igéi a testről, és az azt alkotó részekről. Minden személy, mint az ifi testének egy-egy tagja munkálkodott, szolgált a többieknek, és tette élővé a

közösséget. Naponta több csendességet és áhítatot tartottunk, a legkülönbözőbb témákban (pl. abortusz, a Biblia hitelessége, identitás), amiket értékes, és építő beszélgetések követtek. Hihetetlen dolog az, ahogy Isten felhasznál bennünket egymás formálására, ahogy a többiekén keresztül szól hozzánk, és az, hogy egy héten át folyamatosan megtapasztalhattuk, hogy ahol ketten vagy hárman összegyűlünk az Ő nevében, Ő ott van velünk...

Számomra a tábor legmeghatározóbb eseménye az imaséta volt. Csütörtök este egyenként mentünk ki az udvarra, ahol az egyes állomásokon gyertyafénnyel megvilágítva várt bennünket egy bibliai vers, egy idézet vagy üzenet... Csodavilág volt ez, ahol egyszerre volt jelen az est sötétje, és a gyertyák lángja, az éj neszei, és a halk dicsőítő zene, a táborozók csendes magánya, és Isten mindent átfogó jelenléte. Egyszerre érezhette magát az ember aprónak és jelentéktelennek miközben a csillagokkal borított ég alatt olvasott egy igeverset, és mindennél fontosabbnak, mikor elérkezett a kereszthez, és rádöbent, hogy mennyire értékes is a Teremtő szemében... A tűz körül töltött utolsó estén nehéz volt belegondolni, hogy egy újabb évet kell várni a következő tábori alkalmunkra, ugyanakkor erősebb volt a hála érzése, amiért Isten lehetővé tette, hogy idén is feltöltekezzünk, és biztos vagyok benne, hogy ez a jövőben sem lesz másképp, mert „Áldott az Úr! Napról napra gondot visel rólunk szabadító Istenünk!” (Zsoltár 68:20)

Hártó Ákos

Gyülekezeti kirándulás Karosra

Augusztus 23.-án reggel 8 órakor találkoztunk a gyülekezeti ház előtt. Szép számmal, pontosabban ötvenen, kicsik és nagyok, fiatalok és öregek készültünk fel a kirándulásra autókkal. Három kedves útítársat kaptunk, akikkel kellemsen elbeszélgettünk az úton. Sok helyen gyönyörködtünk a virágokban. Az idő csodálatos volt, ragyogó napsütésben utaztunk.

Karosra érve a helyi református gyülekezet szeretetteljes vendéglátásban volt részünk. A vendéglátás után istentiszteleten vetünk részt. Nagytiszteletű asszony a 2Korintus 12:7-10 alapján hirdette az Igét, majd elénekeltük a 225 sz. dicséretet. Szívhez szóló igehirdetés volt.

Ezt követően látogattunk el a Honfoglalás Kori Látogató Központba, ahol több időt töltöttünk el. Megebédeltünk – a helyi gyülekezet szeretete ide is elkísért bennünket, süteménnyel, üdítőkkel és dinnyével kedveskedtek nekünk. A Központban láttunk jurtát, megnéztük a panoptikumot. A gyerekek különösen élvezték az íjászkodást, volt aki a lovaglástól sem rettent vissza.

Ebéd után vidám játék következett. Jó-

kat neveltünk a „telefonos” játékon. A játék menete a következő: a felhívottnak a hívó által felsorolt jellemvonások alapján magára kellett ismernie, majd ő hívott valakit, s ez folytatódott tovább. Ezután egy vetélkedőn bibliai alakokat kellett felismernünk, ez is igen izgalmas volt. Hazafelé felkerestük a Honfoglalás kori temetőt – sajnálattal állapítottuk meg, hogy több gondozást igényelne. Karacson pedig a XII. századi körtemplomot látogattuk meg. Különös érzés

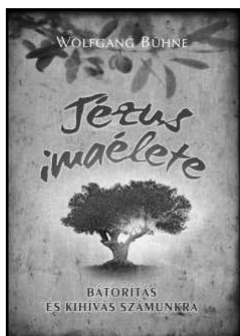
kerített itt hatalmába.

Mindent összevetve a kirándulás nagyon jól sikerült, jó volt együtt lenni a testvérekkel. Isten segítségével szeretnénk máskor is részt venni hasonló alkalmakon.

Rőczei Tamásné

Wolfgang Böhne: Jézus imaélete – Bátorítás és kihívás számunkra

„Nincs még egy ilyen téma, amely ennyire egyértelműen tükrözné szellemi szegénységünket, hanyagságunkat és erőtlenségünket, és aligha szégyenít és aláz meg jobban a kérdés, mint amikor az imaéletünk iránt érdeklődnek...” – kezdődik Wolfgang Böhne könyvének ajánlószövege a mű hátulján. És való-

ban, ahogyan arra több átadott életű prédikátor, szerző is felhívta már a figyelmet, Isten népe komoly hiányosságokkal küszködik az imádság területén.

Nem értjük, nem tudjuk, és nem gyakoroljuk az imádságot, amely Ravenhill szavait idézve „lehívja a földre az eljövendő világ erőit”. A mű függetlenül tartalmazza egy hívők között végzett kérdőíves felmérés döbbenetes, mi több, sokkoló eredményeit, amelyek felhívják a figyelmet a téma aktualitására és a probléma súlyosságára.

A német szerző könyvében Ahhoz fordul útmutatásért, Akihez így szóltak tanítványai, látva gyümölcsöző és erőteljes imaéletét: „*taníts minket imádkozni*”. Lukács evangéliumát alapul véve 10 fejezetben vezet be az Úr Jézus imaéletébe, és vonja le a tanulságokat.

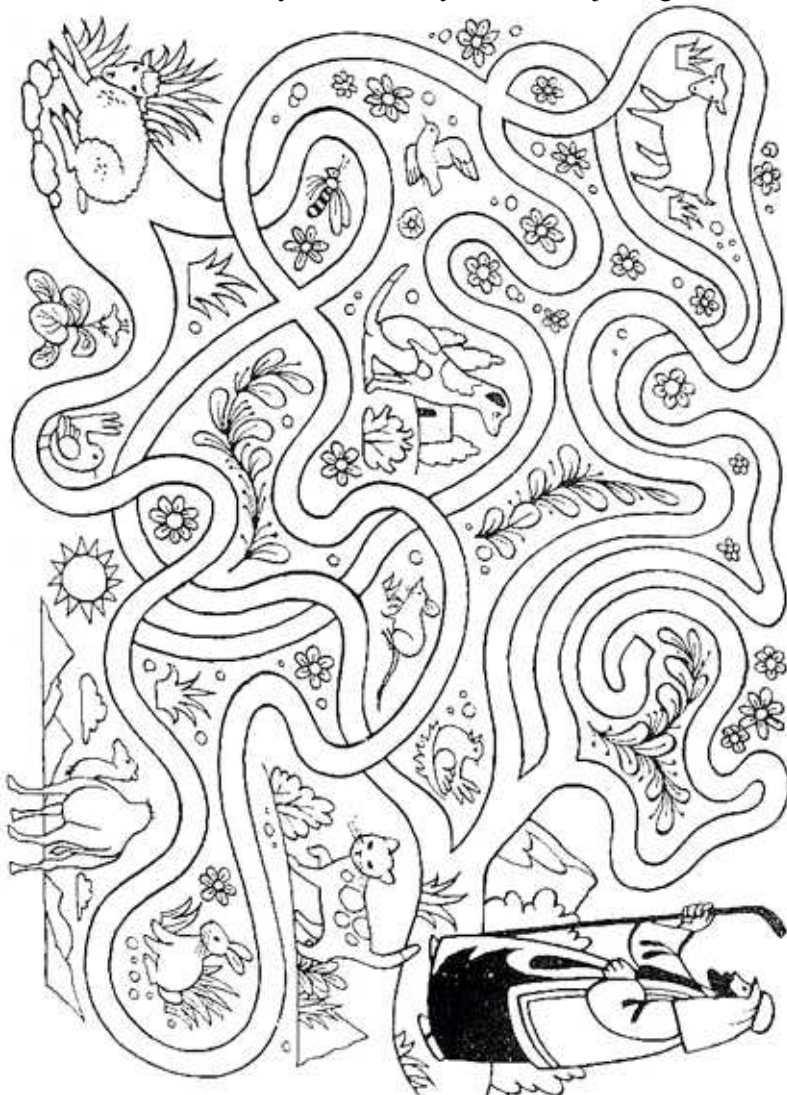
Számos példaértékű hívő elődünket is elénk állítja, akik megértettek valamit az Úr Jézus példájából és meg is valósították azt életükben. Nem akar receptet adni, a jó példát elénk tárva gyakorlatias alapelveket mutat meg, amelyek mentén felpeszülhet imaéletünk és közelebb kerülhetünk Istenhez. Nem hallgatja el az árat, nem kínál fel instant megoldást, 10 napos programot vagy 5 lépést. Világosan értésünkre adja, hogy a győzelmes és bővülő imaéletnek ára van, korai keléssel, magánnyal, gyötrődéssel és erejének teljes megfeszítésével fizet érte az imádkozó. Mindez azonban megéri, mert a Szentháromság Istennel való bensőséges közösségre vezet.

A könyv külön pozitívumának tartom, hogy több komoly hitelődünktől is idéz kifejezetten provokatív gondolatokat, amelyek mélyen érintik az olvasó egóját, húsába vágnak, és mindinkább önvizsgálatra készítetik: Wesley kevéssé tartotta azt, aki nem imádkozik négy órát naponta; Tozer szerint egy prédikátor ügyeljen rá, hogy többet imádkozzon, mint amennyit prédikál; Wachtmann Nee nem ismert senkit, aki közel van az Úrhoz, és későn szokott felkelni.

Elgondolkoztató és önvizsgálatra indító írás. Megszégyenítő az Úr Jézus példáját látva saját imaéletemet felmérni, azonban e lépés a megújulás, a helyreállítás kezdete. Ajánlom mindenkinek, aki szeretne mélyebb, teljesebb imaéletet élni.

Jobbágy Péter

A Jó Pásztor az elveszett bárányt keresi. Melyik úton találja meg?

Felelős szerkesztő: Almási Ferenc

A szerkesztőbizottság tagjai:

Dr. Benke László, Jobbágy Péter, Jobbágy Tamás

Megjelenik évente négy alkalommal az Egyházközség terjesztésében

Az újság ingyenes, kiadása adományokból történik